

Obersten gav Kvittering for denne Tilstaaelse ved en hensynsfuld Tavshed.

Og Per rykkede nu frem med sit egenlige Ærinde. Uden Omsvøb fortalte han om sine økonomiske Vanskeligheder, og hvorledes han havde tænkt sig at komme ud over dem. Han havde Grund til at tro, sagde han, at han, i Fald han turde gøre Regning paa Oberstens velvillige Bistand, vilde kunne opnaa en Understøttelse af Etatsraad Erichsen, saa meget mere som han vidste, at denne i Forvejen fra anden Side var bleven paavirket til Gunst for ham.

Skønt Obersten var ganske klar over, at han for sit Vedkommende ikke vilde have noget med den Ting at gøre, udtalte han sig dog særdeles imødekommende, lovede at tage Sagen under Overvejelse og derefter at lade høre nærmere fra sig. Han betragtede Per som en syg Mand, hvem man gjorde bedst i at snakke efter Munden. Og unægtelig saae han i Øjeblikket noget overspændt ud, som han sad der og lod Munden løbe med adskilligt mere, end han selv rigtig vidste af. De sidste Tidens svære Sjælekampe og den Tilfredshed, han nu følte, ved endelig at have overvundet sig selv, havde skabt en lidt naiv Trang til Fortrolighed. Den stærke Spænding havde desuden angrebet ham rent legemligt, havde gjort ham mager og ligesom forlænget hans Ansigt. Ogsaa paa anden Maade havde hans Udseende forandret